

NÉMETH FERENC VERSEI

Schönherz-óda

*A férfit láttatok, ki jött a nagy hegyekben,
a végtelen csend földjén; fülében új szavakkal,
amíg fejszéje élén a fagy fehérje táncolt
üres tarisznyájában szebb hajnal fényét hozta?*

*Sorsára fák vigyáztak és névtelen favágók,
kezükbé adta súlyos, feddhetlen életét,
amelyre csöbbe töltött golyók csendje várt
s a néma éjszakában setétlő kakastollak.*

*És aztán elmerült a testek tömkelegében,
hogy új harcra fegyverezze a közös sorsok rendjét,
a szabad hazáért küzdő szegényemberek pártját,
amely szavát és kezét emelte életünkért.*

*És amikor pisztolyok csövével beszélgető
gumibotos pribékek körülfogták a férfit,
akkor se magát védte igaza világával,
hanem a hazug hatalmat perzselte zengő hangja.*

*S mielőtt teste rándult a pendülő kötélén,
még szájáról felrepült a szabad haza vágya,
és átsuhant sebesen a cellák acél rácsán
hitet rebbentve föl a bilincsbeverték lelkén.*

*S a győzelmes szabadság fenn szárnyaló szavát
a fojtott lelkű dobok rekedten pergő hangja,
és a ködpárás kürtök érces rikácsolása
elérni nem tudhatta, mert szívünkben zúg tovább.*

A mi korunkról

*Van közöttünk,
ki palotában született.
Másokat,
hogy anyjuk méhe kivetett,
hitvány rongyokba csavart a bába.
Az egyik
a napnál is előbb látta meg
a penészvirágokat,
míg a másik alvóbabát kapott,
meg hintalovat.*

*Amíg mindketten felcseperedtek
felébredt a világ,
s a másik oldalára fordult.
A kis rongyosokból tábornokok lettek,
gyárakat terveznek s politikát,
és városokat emelnek a porból.*

*Ez a mi korunk, s ez még csak a kezdet:
még sokan laknak penészes lakásban,
s vannak,*

kik húst csak vasárnapra vesznek,
vagy kultúrájuk kimerül
a kocsmai szórakozásban.

Másokat a politika úntat,
némelyeknek a szőlő is keserű,
s életük vallásosságba fullad,
míg mások mindent jónak találnak
s vannak,
akiknek bűn a szerelmi bánat.
Az a kor sem varázslatra terem,
amelyben mindenki komfortos lakást

[kap.

Napról napra segítsünk az embereken,
hogy kielégítsünk
minden egyszerű vágyat.
A szerelmesek kellének,
mint a dal a madárnak,
s ne higgyünk azoknak,
akik csupa rosszat,

vagy Kánaánt kiabálnak:
bár sokat tettünk a forradalomért,
a hangyának sem nagyobb a morzsa,
mint az a munka,
amely még előttünk áll ma.

De ha mégoly hegynyi is a dolga,
aki a penész tájairól
idáig utat vágott magának,
nem elég tudnia:
hogy szebb lesz a holnap —
az már meg nem állhat.

Ez a napsugaras föld a hazánk,
s mint új lakást,
mi rendezzük már be magunknak.
Számavesszünk minden hibát
s minden új alkotást,
mert tudnunk kell:
mi erősít, mi buktat.

Szerelem

Szerelem, te forró szomjúság,
érezem, amint tüzelnek tőled ereim.
Hadd valljalak meg.
Kinek a szavak csak közkatonák
folytonos forradalmunk harcterein,
testében — felvillanyozó esti ized vágya
ezer Volt-okban remeg.

Földgömböt behálózó életünknek
mindennapos, fárasztó útjain
elsuhan egy-egy szoknya, egy mosoly.
S akit önzése pártalansággal büntet,
mint lesipuskás vadássza a kalandot.
De én a vágyaimat betöltő komoly,
mindig erőre keltő szerelemről vallok.

Nem tartalak többre, sem kevesebbre,
egyszerűen csak minden napi szükség,
hogy ott érezzem izedet a számban.
Ha nem hallom ereim húrján pengeni hangod,
valami nincs rendben:
a fásult szív, az érzelmi inség
mint az olajozatlan kerék
lefékez mindennapi munkámban.

Éhségem mindig lecsillapítod,
de én minden nap újra éhezem utánad,
mint dolga után, ki szükség-munkák helyett
kedvét betöltő foglalkozást találhat.
Most így vallhatom meg én is a szerelmet,
szavaimba idézve alakod:
szeretet éhe, elmúlt szerelmek,
tűnt álmok vége, apró bánatok
mind elvesztek,
mert míg egemnek szelíd napjaként
szemed rámragyog:
jóságos szived öröm-italából
tikkadt vágyaim betelnek.